

POUTNÍK

ROČNÍK XXIV

SVATODUŠNÍ SVÁTKY 2020

Sedm darů
Ducha svatého:

MOUDROST

ROZUM

RADA

SÍLA

UMĚNÍ

ZBOŽNOST

BÁZEŇ BOŽÍ

KKC, 1831!

CÍRKEVNÍ A OBČANSKÝ KALENDÁŘ – ČERVEN

1.	po	Panny Marie, Matky Církve; sv. Justin		Laura
2.	út	svatí Marcelin a Petr		Jarmil
3.	st	svatí Karel Lwanga a druhové		Tamara
4.	čt	sv. František Caracciolo	svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze	Dalibor
5.	pá	sv. Bonifác		Dobroslav
6.	so	sv. Norbert		Norbert
7.	ne	sv. Robert	slavnost Nejsvětější Trojice	Iveta, Slavoj
8.	po	sv. Medard		Medard
9.	út	sv. Efrém Syrský		Stanislava
10.	st	sv. Maxim		Gita
11.	čt	sv. Barnabáš	slavnost Těla a Krve Páně	Bruno
12.	pá	sv. Jan z Fakunda		Antonie
13.	so	sv. Antonín z Padovy; v Jakubovicích	slavnost	Antonín
14.	ne	sv. Anastáz	11. v mezidobí	Roland
15.	po	sv. Vít		Vít
16.	út	sv. Benon		Zbyněk
17.	st	sv. Řehoř Barbarigo		Adolf
18.	čt	sv. Marina		Milan
19.	pá	sv. Jan Nepomuk Neumann	slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	Leo, Leoš
20.	so	Neposkvrněné Srdce Panny Marie		Květa
21.	ne	sv. Alois Gonzaga	12. v mezidobí	Alois
22.	po	svatí: J. Fisher, T. More, P. Nolánský		Pavla
23.	út	sv. Josef Cafasso		Zdeňka
24.	st	sv. Jan Křtitel; ve Verměřovicích	slavnost	Jan
25.	čt	sv. Vilém, ct. Ivan		Ivan
26.	pá	svatí Jan a Pavel		Adriana
27.	so	sv. Cyril Alexandrijský		Ladislav
28.	ne	sv. Irenej	13. v mezidobí	Lubomír
29.	po	svatí Petr a Pavel	slavnost svatých Petra a Pavla	Petr a Pavel
30.	út	svatí prvomučedníci římsí		Šárka

titulní foto: Vyšebrodský cyklus – Soslání Ducha sv.; zdroj: Nár. galerie Praha

POUTNÍKOVÉ POSELSTVÍ: DUCH SVATÝ V NÁS

„Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče!“ (Gal 4,6). Musíme upřímně přiznat, že se nám o Duchu Svatém nemluví lehce. Přebývá v nás, a přesto nám zůstává vzdálený. Volá v nás k Otci a my neslyšíme Jeho hlas. Žije v nás a my neumíme vyslovit Jeho přítomnost. Mluvit o Duchu Svatém v dnešním světě, jednostranně zaměřeném na materiální blahobyt, je těžké. Ale Pán Ježíš nás povzbuzuje: Nebojte se, Duch Svatý je „Duch pravdy, uvede vás do plné pravdy“.

Bůh nás zachraňuje tak, že z nás činí syny ve svém synu Ježíši Kristu. Všichni, kdo jsme v něj uvěřili, máme účast na Jeho životě jako ratolesti na vinném kmeni, jako údy těla na životě jedné Hlavy. Máme účast na Jeho synovském životě. Jsme Boží synové a dcery v jediném Synu. Bůh chce završit svůj veliký dar. Dává nám nejen svého Syna, ale i svého Ducha. Dává nám účast nejen na životě vtěleného Syna Božího, ale skrze Něho máme účast i na vnitřním trojosobním životě Božím. Na životě a lásce Otce i Syna i Ducha Svatého. Jako údy Kristova těla jsme ožívání Jeho Duchem. Milostí Ježíše Krista trojjediný Bůh přebývá v nás jako ve svém chrámě. „Kdo mne miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“.

Tohoto Ducha Svatého nám posílá Otec ve jménu Syna. Protože Duch Svatý vychází z Otce i Syna. Pán Ježíš říká: „On mne oslaví, protože z mého vezme a zvěstuje vám. Všechno, co má Otec je mé...“ Duch Svatý je tedy darem Otce i Syna. Můžeme říci: Syn Boží se stal člověkem, aby nás spasil a dal nám svého Ducha.“ Daroval nám opravdu všechno.

Ducha Svatého jsme přijali ve svatém křtu. Tam jsme byli znovuzrozeni z vody a z Ducha Svatého. Duch Svatý je v nás principem celého duchovního života. Ve svátosti biřmování přijímáme Jeho sílu vyznávat Krista a svědčit o něm. Duch Svatý nám dává světlo víry, jenom v Něm můžeme porozumět Písmu svatému, jenom v Něm můžeme přijímat svátosti. Duch Svatý nás vede, modlí se v nás a volá: „Otče...“

Duch Svatý přebývá v nás... Jsme chrámem Ducha Svatého... No tady se začínáme s bázní ptát: Je to pravda také o mém životě? O mně? Vždyť jsem docela obyčejný člověk, hříšník, nic na mně není vidět, mám chyby a nedokonalosti...

Naše víra nám však říká: Ano, Duch Svatý i dnes působí a zjevuje se i v našem životě. Svatý Pavel nám říká: „**Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání.**“ (Gal 5,22)

Kde žijí tyto ctnosti, tam se zjevuje Duch Svatý: V obětavé práci pro druhé, v trpělivosti a obětech našich nemocných, v touze po životě v pravdě... Nakonec každá upřímná modlitba je znamením, že **Duch Svatý přebývá v nás a volá v nás: „Abba! Otče!“**

P. Lubor

ZPRÁVY Z Vatikánské kuchyně

Mše svatá ke 100. výročí narození sv. Jana Pavla II. *Vatikán (18. 5. 2020)*
„Milosrdná spravedlnost a spravedlivé milosrdenství je dar, který nám zanechal svatý Jan Pavel II.“ kázal Petrův nástupce v den stého výročí narození svého polského předchůdce při mši ve vatikánské bazilice.

O rozlišování mezi tím, co je světské a co evangelijní *Vatikán (16. 5. 2020)*
Na dnešek připadá svátek hlavního patrona Čech, sv. Jana Nepomuckého, jemuž je zasvěcena Česká papežská kolej v Římě. Petrův nástupce ovšem sloužil bohoslužbu ze soboty po 5. neděli velikonoční podle všeobecného liturgického kalendáře.

Vatikánský rozpočet má být misijní *Vatikán (14. 5. 2020)*
Vatikánu nehrozí insolvence, ale jako každý jiný ekonomický subjekt se bude muset vyrovnat s hospodářskou krizí, vyvolenou koronavirem. Připravuje proto různá strukturální opatření, říká prefekt Ekonomického sekretariátu P. J.A. Guerrero Alves.

Lurdy se znovu otevřely, zpočátku jen pro místní *Francie (14. 5. 2020)*
Po dvou měsících se v sobotu 23. 5. znovu otevřelo mariánské poutní místo v Lurdech. „Je to pro nás velká radost a zdroj naděje,“ napsal rektor svatyně P. Olivier Ribadeau Dumas.

Františkova mše sv. u hrobu Jana Pavla II. *Vatikán (12. 5. 2020)*
Období streamingově přenášených mší zakončila 18. 5. liturgie u příležitosti 100. výročí narození sv. Jana Pavla II., kterou papež celebroidal před hrobem papeže Wojtyły ve Vatikánské bazilice.

Pius XII.: odkaz zemřelých zavazuje *Vatikán (9. 5. 2020)*
Papež Pius XII. v rozhlasovém poselství hned 9. 5. 1945 vybízel k vytváření Evropy založené na synovské bázi a lidské důstojnosti.

Církev, která se nepotýká s těžkostmi, něco postrádá *Vatikán (9. 5. 2020)*
„O zápase Ducha svatého, jenž buduje církev, proti zlému duchu, který vše boří prostřednictvím světské moci“ kázal papež. „Od prvních Velikonoc je Kristův triumf zrazován, Kristovo slovo „tlumeno“ a triumf Vzkříšení potlačován světskou mocí. Avšak církev jde se sebezapřením a radostí vpřed.“

Papež: Jáhni jsou strážci církevní služby *Vatikán (5. 5. 2020)*
„Jáhni nejsou druhořadí kněží. Jsou součástí kléru a prožívají své povolání v rodině a s rodinou. Věnují se službě těm, kteří na sobě nesou tvář trpícího Krista. Jsou strážci služby v církvi. Modleme se, aby jáhni byli pro celou církev živým znamením.“

Nelze přistoupit na eucharistii za cenu profanace *Vatikán (2. 5. 2020)*
„Eucharistie není ani právo ani povinnost, je darem, který dostáváme nezištně od Boha a který musíme přijímat s úctou a láskou,“ říká prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti kardinál Robert Sarah.

Papež telefonoval s polským prezidentem A. Dudou *Vatikán/Polsko (1. 5. 2020)*
O současné krizové situaci a 100. výročí narození sv. Jana Pavla II. hovořil papež František v telefonickém rozhovoru s polským prezidentem A. Dudou.

Považují nás za hlupáky a bohoslužby za kino *Francie (30. 4. 2020)*
Pařížský arcibiskup rozhořčeně reagoval na další restriktce omezující svobodu kultu. „Jednají s námi jako s hlupáky, kteří si s ničím nedokáží poradit,“ řekl arcibiskup Michel Aupetit. Připomněl také, že církev sehrává klíčovou roli ve snižování negativních následků epidemie. Zachovávání zdravotních norem není problém.

Skauti obnovují slib po internetu *Itálie (23. 4. 2020)*
Skautky a skauti po celém světě dnes obnovují závazek, podle něhož mají dostát svým povinnostem vůči Bohu a vlasti, zachovávat skautský zákon a za všech okolností pomáhat bližnímu. Katoličtí skauti Evropy navíc slibují službu církvi.

Předseda asociace F. di Noto: Za koronaviru pedofilové slávi *Itálie (20. 4. 2020)*
Koronavirus nezastavil, ba naopak posílil pedopornografický trh. Umístili jsme děti před obrazovky mobilů a počítačů, abychom je ochránili před virovou nákazou, avšak zároveň jsme je vystavili pedofilnímu odchyту na sociálních sítích.

Papež varoval před vir(tu)ální vírou *Vatikán (17. 4. 2020)*
V homilii František varoval před gnostickou vírou, zbavenou společenství a reálných lidských kontaktů, prožívanou výlučně skrze streamingové přenosy, po nichž se svátosti šíří jen vir(tu)álně.

Arcibiskup Pezzi: Křesťané se modlí jako za komunismu *Moskva (14. 4. 2020)*
„Při epidemii koronaviru a nucené izolaci ruští křesťané čerpají ze zkušeností z doby komunistického pronásledování, kdy byli také nuceni modlit se doma a žít bez svátostí,“ říká moskevský arcibiskup Paolo Pezzi.

Papežovo poselství Urbi et Orbi: Zranění se stala nadějí *Vatikán (12. 4. 2020)*
„Slova lhostejnost, sobectví, rozdělení, zapomnění nechceme slyšet v této době. Zdá se, že převažují, když jsme přemoženi strachem a smrtí, to znamená, když ve svém srdci a svém životě nenecháváme vítězit Pána Ježíše. On, který již porazil smrt a otevřel nám cestu k věčné spáse, ať vyžene temnotu z našeho ubohého lidstva a uvede nás do Svého zářivého dne, který nezná setmění,“ řekl František.

Kardinál Pell jednohlasně zproštěn viny *Canberra (7. 4. 2020)*
Nejvyšší australský soud dnes zvrátil rozhodnutí odvolacího soudu státu Victoria, který odsoudil kardinála Pella k šestiletému odnětí svobody za sexuální delikty vůči nezletilým. K těmto trestným činům zjevně vůbec nedošlo.

František varuje před virovou genocidou *Vatikán (3. 4. 2020)*
Papež František upozornil na možnost „virové genocidy“, která může být dovětkem nynější pandemie, pokud vlády jednotlivých států dají přednost hospodářství před lidmi.

Kardinál Koch: Koronavirus učí, že člověk není všemohoucí *Vatikán (2. 4. 2020)*
Prožíváme teď trvalý „Velký pátek“. Nynější krize nicméně „upozornila na jádro křesťanství: Virus nám ukázal, že nemáme vše pod kontrolou“.

-zj-

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

papež Jan Pavel II. o opravdové a věrné liturgii
INSTRUKCE REDEMPTIONIS SACRAMENTUM
 2004 (výňatek)

Svatost vykoupení (Redemptionis sacramentum) s pevnou vírou uznává Matka Církev v Nejsvětější Eucharistii, radostně ji přijímá, slaví a zbožně ji uctívá. Přitom Církev zvěstuje smrt Ježíše Krista a chválí jeho zmrtvýchvstání, dokud nepřijde ve slávě, aby jako nepřemožitelný Pán, jako věčný kněz a král celého světa předal všemohoucímu Otci v jeho nekonečném majestátu říši pravdy a života.

Církev sama však nemá žádnou moc nad tím, co bylo stanoveno Kristem a co tvoří neměnitelnou část liturgie. Kdyby se totiž přetrhl svazek, který spojuje svátosti s Kristem, který je ustanovil, a s událostmi, na kterých je Církev založena, nebylo by to v žádném případě ku prospěchu věřících, ale naopak by jim to velmi uškodilo. Liturgie je totiž velmi těsně spojena se zásadami učení. Používání neschválených textů a obřadů vede k tomu, že důležitý svazek mezi *lex orandi* a *lex credendi**) je oslaben a zaniká. Tajemství Eucharistie je příliš velké, než aby si někdo mohl dovolit s ním zacházet podle osobního zdání, aniž by dbal na jeho posvátný charakter a jeho univerzální rozměr. Kdo tedy jedná opačně a řídí se vlastními sklony, ať je to třeba i kněz, napadá podstatnou jednotu římského obřadu, která musí být rozhodně zachována. Jednání takového člověka žádným způsobem neodpovídá hladu a žízni po živém Bohu, které pociťuje lidstvo naší doby. Nekoná žádnou skutečnou pastorační službu a nepřispívá k pravé liturgické obnově, ale spíše okrádá věřící o jejich víru a duchovní dědictví. Svévolné jednání neslouží totiž účinné obnově, ale zraňuje křesťanům příslušející právo na liturgické jednání, které je výrazem života Církvě podle její tradice a nauky. Vnáší prvky znetvoření a rozkolu do slavení Eucharistie, která je výjimečným způsobem a svou podstatou uspořádána k tomu, aby označovala a obdivuhodně ovlivňovala společenství s božským životem a jednotu Božího lidu. Následkem takového svévolného jednání je pak nepevnost v učení, pochybnosti a zloba mezi Božím lidem a dostavují se téměř nevyhnutelné prudké protireakce. V naší době, ve které je křesťanský život často kvůli ovzduší „sekularizace“ velmi těžký, klamou a matou velkou měrou všechny tyto věci mnohé křesťany.

Všichni věřící mají právo na pravou liturgii a zvláště na slavení mše svaté tak, jak to Církev chtěla a ustanovila, tak jak je to v liturgických knihách a dalšími zákony a normami předepsáno. Stejným způsobem má katolický lid právo, aby se slavila oběť mše svaté neporušeně a v plném souladu s vyjádřeními učitelského úřadu Církvě.

pro Poutník připravil -zj-

*) volně přeloženo: zákon modlitby je zákonem víry. Jinými slovy: to, co říkáme a děláme při uctívání, určuje to, čemu pak věříme

TEN TŘETÍ

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Když se žehnáme křížem, říkáme (nebo alespoň měli bychom říkat) tato kdysi naučená slova a nepřemýšlíme nad tím, proč je první jmenován Bůh Otec, potom Syn a až jako třetí Duch svatý. Jemu je zasvěcena i katedrála královéhradecké diecéze, takže by nám měl být zvláště blízký. V kředu se krásně modlíme „věřím v Ducha svatého, Pána a dárce života – Dominum et vivificantem“ – a to je velká pravda, protože on Pánem a dárce skutečně je, i když se mu kolikrát i my sami snažíme dokazovat, že to tak není. Přesto se vtírá pocit, že jej málo vzýváme, málo se k němu modlíme, zkrátka že je opravdu až „ten třetí“.

Kdo z nás se už někdy nepomodlil: Pane Bože, pomoz mi a ulev mojí bolesti – to jistě každý z nás říká, když přijde nemoc. Ale kdo řekne: Duchu svatý, prosím, ztlum mojí bolest? Asi málokdo. Ale teď jsme si řekli, že právě on je dárce života a tak právě on možná čeká na naši prosbu o pomoc. Náš pozemský život je skutečně v rukách svého Pána a dárce. A my si opravdu často, zvláště ve věcech života a smrti, na něj ani nevzpomeneme. Anebo hůř – nechceme vzpomenout, protože pak bychom se museli řídit jeho vůlí.

Většina z nás uznává, že život je třeba chránit od početí až do přirozeného konce. Ale myslíme na to, když přijde mladá dívka domů a s určitým ostychem se, obvykle matce, svěří s tím, že bude mít děťátko? Místo toho, aby obě padly na kolena a děkovaly za vznik nového života – ať už byly předešlé okolnosti jakékoli – nastává vyptávání, zjišťování s kým to má, jestli si to chce nechat a kdo to bude v dnešní době žít, potom přemlouvání a když to není nic platné, přijdou na řadu i nadávky, vyhrožování, vyhazování z domova. Víím, že to tak není všude, ale rozhodně se nejedná o řídké případy. A to se děje i v křesťanských rodinách! To jsme u počátku života.

Ale podobně se nechováme o mnoho lépe ani na jeho konci. Každému musí zatnout, když se dozví, že se někdo odváží rozhodovat o životě nemocného člověka. Tak syn přijde domů a sdělí manželce, že páni doktoři pro tátu už nemohou nic udělat, protože jeho choroba je nevyléčitelná, šance na uzdravení je nulová a „tak se chci s tebou poradit, zda by nebylo – i pro něho (!) – lepší, kdyby...“ Co řekne manželka v tu chvíli místo odevzdání se do Boží vůle? „No já myslím, že by to pro něj bylo lepší...“ atd. Nedovolím si o někom říct, že zhřešil, ale tady se jistě jedná o hřích proti prvnímu přikázání. Kdo jsme, že se odvažujeme rozhodovat, kdo bude žít a kdo ne a kdo bude dýchat a komu život ukončíme?? A všimněme si, že jako správní pokrytci nepoužijeme ani slovo zabít, ani slovo usmrtit. Ale kde je v tu chvíli ten Duch svatý?! Je na straně těch, které lidé na světě nechtějí: jednomu nedovolí se narodit, druhého ze světa předčasně posílají. Ano, on, Pán a dárce života, je v tu chvíli s nimi – a pozor, dovede i trestat!

Máme dnes slavnost Jeho seslání a tak se nechceme trápit nezamýšlenými důsledky svého jednání. Ten, kdo není pokrytec, si už v tuhle chvíli musí říct: Duchu svatý, jak málo na tebe spoléhám a jak ti vlastně málo věřím. Jak málo si uvědomuji,

že ty mně dáváš svých sedm darů a že já, když je mám využít, si na ně vždycky nevzpomenu. Nauč mne dívat se kolem sebe tak, jak to ty chceš, tedy moudře, rozumně, uvážlivě, s tvou silou a poznáním, ale vždy se zbožnou bází, kterou ovšem nevnímám jako nějaký strach. To je pro mne základní osvobození a já se pak budu na tebe více spoléhat, více se k tobě modlit a více doufat, že mne nenecháš ve své lásce padnout.

Začněme den pozdravem: dobré ráno, Duchu svatý. Já už vím, že nejsi až „ten třetí“, ale v jedinečné trojjedinosti, kterou, i díky tobě, nikdo nikdy nepronikne (a to je dobře), někdy i první. Je jen shoda okolností, že teď je také ráno. Tak tedy toho můžeme využít a říci: Dobré ráno, Duchu svatý. Prosíme tě, naplň pro nás nový den svou milostí a dej, ať jej co nejlépe využijeme. Amen.

kázání P. Antonína Ježka v Dolní Čermné 8. 6. 2014

SNAŽME SE ZAMYSLET 14

P. Smitha jsme opustili ve chvíli, kdy vyučoval děti náboženství a trápil se obavami, zda jsou schopny plně pochopit probírané texty.

Páter Smith sklapl katechismus a rozhodl se, že jakkoli je poselství Evangelia znetvořováno a vydáváno v posměch, on se přičiní, aby děti, které sedí v lavicích před ním, pochopily a poslouchaly Boha navždycky.

„Rád bych, abyste si zapamatovaly jednu věc, a rád bych, abyste si ji zapamatovaly na celý život,“ řekl. „Na tom, co se naučíte v této třídě, záleží náramně, a vždycky na tom bude záležet. Bůh vás poslal do světa, abyste spasily své duše, a všecko ostatní je vedlejší. Až budete velcí, budou vám chtít možná někteří mužové a ženy namluvit, že tomu není tak a že záleží jedině na tom, aby člověk zbohatl a stal se mocným a aby ho druzí ctili. To však není pravda. Pamatujte si vždycky, že Bůh nevidí věci tak, jak je vidí svět, a že špinavý a otrhaný pobuda, v jehož duši je milost Boží, je v očích Našeho Pána mnohem krásnější a líbeznější než nějaký hříšný král ve svém paláci. Snažte se vždycky poslouchat Našeho Pána. Pamatujte si, že můžete mít v srdci pravdu, když celý svět vykřikuje lež mnohonásobným jazykem. Lidé vám možná budou chtít také namluvit, že náboženství je jenom pro kostel a pro neděli a že je bláhové chtít se stát svatým; a to není pravda: protože tento svět a jeho radosti pomínou, je bláhové nechít se stát svatým, a člověk nemůže být svatý, nežije-li podle náboženství celý týden. Z bonbonů, kterých jste se dnes najedly, nebudete mít zítra nic, ledaže vás z nich rozbolí břicho. S hříchem je to také tak; na onom světě z něho budou lidé mít jenom trápení a nikoli radost.“ Vtom zahlédl Josefa Scotta, jak tahá za vlasy Elvíru Sarnovou. „Josefe, které poslední slovo jsem řekl?“ zeptal se.

„Prosím, velebný pane, hřích dědičný a hřích osobní,“ odpověděl chlapec.

„Víš to ty, Elvíro?“ zeptal se.

„Prosím, velebný pane, opomenutí zákona Božího,“ odpovědělo děvče.

„Prosím, velebný pane, já to vím,“ hlásil se jiný chlapec. „Mluvil jste o tom, jak budou chutnat bonbony v očistci.“

Hoši a děvčata ve třídě byli příliš malí, aby se smáli té odpovědi, avšak otec Smith viděl, že ve dveřích stojí ctihodná Matka, a ta že se směje. „Per omnia saecula saeculorum,“ zajechel papoušek, protože věděl, že jakmile se objeví ctihodná Matka, je konec hodiny. Otec Smith odešel od katedry s lehkým pocitem zahanbené pošetilsti a vyšel s řeholnicí chladnými klášterními chodbami na zelený trávník vzadu za domem, kam svítilo slunce a kde Matka de la Tourová zalévala květiny.

Otec Smith měl dost známých ve vysokých církevních kruzích. Měl jednoho bratrance v Římě, druhý bratranec byl biskupem v Anglii, jedna teta byla abatyší benediktinského kláštera, a všichni byli velmi zbožní a měli velmi blankytné názory o lásce Boží i o dobrém chování ve společnosti. Když se s nimi otec Smith setkal, měl vždycky pocit, že je velmi obyčejný a nevychovaný člověk. Cítil se obyčejný a nevychovaný i v tu chvíli, když kráčel po zahradě se ctihodnou Matkou, ale ne proto, že ona je představenou a on jenom prostým knězem, ale proto, že ho přistihla, jak se pokouší být chytřejší než svatí mužové, kteří sestavili katechismus.

Daleko v zátočině železniční trati, tam, kde se stýkalo golfové hřiště se zahradami sira Dugalda Ipeccacuanha, objevil se nad stromy chumáč kouře a miniaturní žízalovitý vláček se vinul podle náspu, právě tak jako před čtyřmi lety, když přijely řeholnice do města. Ten pohled upokojil otce Smitha tak jako vždycky; byl si najednou jist, že ctihodná Matka se mu nemohla smát, protože miluje Našeho Pána právě tak jako on, a jistě pochopila, co ho přimělo v hodině náboženství k té pošetilé horlivosti.

„Možná, že máte pravdu, důstojný pane,“ řekla. „Snad je to opravdu trochu naše vina, že nás tak nenávidí.“

Pátera Smitha obyčejně bavívalo, když ho ctihodná Matka oslovovala „*monsieur l'abbé*“, ale dnes se tím nebavil, protože odhadla tak přesně jeho myšlenky.

„Snad je to tím, že neznáme správný způsob, jak být fanatiky, *ma révérende Mère*,“ řekl. „A přece musíme být fanatiky, máme-li naučit svět všem věcem, které nám rozkázal On.“

„*Eutnes ergo...*“ (Jdouce tedy...), odpověděla ctihodná Matka s rozkošným přízvukem: „Ne, *monsieur l'abbé*, nesmíme se bát, že nás budou nazývat fanatiky, protože fanatismus je jenom jiné jméno pro logické jednání.“

Venku na silnici se objevil houf mladých klacků v tvídových čapkách, kteří si to šlapali na fotbalový zápas. Uvnitř čapek měli drátěné obroučky, aby vypadaly hezky tuhé, avšak pro své tváře nepotřebovali drátěných obrouček. Když pohlédl otec Smith na jejich silné červené čelisti, napadl ho trochu strach. Je na světě tolik lidí, a většinou jsou tak oškliví, že nemohl pochopit, jak je může mít Bůh rád. Potom však zahlédl monsignora O'Duffyho, jak si to šlape s těmi holomky, a čelo se mu vyjasnilo, neboť si uvědomil, že u Boha není nic nemožného.

podle knihy B. Marshala pro Poutník zpracoval -zj-

ŘÍKALI JSME JÍ SLEČNA FARSKÁ

Letos 2. května to bylo již 40 let, co zemřela farní hospodyně P. Čěnka Ptáčka Marie Lebedová. Narodila se 30. května 1906 v Koruticích (dnes Korotici), obec Úmonín, farnost Červené Janovice v okrese Kutná Hora. Pocházela ze čtyř dětí – sourozenci Emilie, Jaroslava a Jan. Z dopisu od příbuzných cituji: „Marie trpěla od mládí záduchou, a proto jí byla doporučena změna ovzduší. Celý svůj život pracovala ve farnosti v Dolní Čermné jako kuchařka u pana faráře Ptáčka.“ Po jeho příchodu do Dolní Čermné v roce 1940, kdy byl 1. srpna ustanoven 2. kaplanem administrátorem, sem přišla i slečna Marie. Práce farní hospodyně byla vždy velkou pomocí pro kněze, kterému zajišťovala domácnost. Kolikrát jsem měl možnost na toto téma hovořit i s farní hospodyní Marií Stařikovou z Klášterce nad Orlicí, se kterou se i naše slečna farská dobře znala, o nelehké situaci a někdy i nepochopení, jakým se jim i z řad farníků dostávalo. Odměnou pak pro kněze bylo, že přišel-li domů, bylo teplo, teplé jídlo a prostředí, které ženská ruka dokáže vytvořit. Dobře to vystihují slova v knize přísloví 31,10-31: „Zdatnou ženu kdo nalezne...“ Tak lze hodnotit i naši Marii. Z vyprávění svého otce, který v 60. letech 20. století společně s partou zedníků tehdejšího JZD (Ant. Pecháček, Hynek Pirkel) opravovali jak kostel, tak faru si pamatují: „slečna byla veselá, dobře vařila, ale byla i ústná. Každému přímo řekla to, co si myslí“. I můj známý, ministrant pana faráře, říkal: „byla to taková dobrá dvojka, kterou spolu tvořili“. Nemohu toho moc o ní napsat, pamatují si ji opravdu jen krátce, ale ze vzpomínek pana faráře (rád vyprávěl a já rád naslouchal) přidám jednu: v 80. letech byl pan farář v lázních, kde se setkal s P. Františkem Ferdou; mnohým z vás je toto jméno jistě známé – P. Ferda patřil k lidovým léčitelům (ne však šarlatánům) a protože si porozuměli, svěřil se mu mimo jiné s tím, že slečna trpí těžkou záduchou. P. Ferda řekl, že na ni bude myslet. Tím to skončilo. Po návratu slečna P. Ptáčková vyprávěla, co se za dobu jeho nepřítomnosti událo; jeden den jí bylo tak strašně zle, že myslela, že umře. Snad se i skácela, ale když se probírala, bylo jí velmi dobře. Pan farář se jí zeptal, kdy to bylo, a když mu řekla čas, vzpomněl si, jak se tehdy bavil s P. Ferdou o její nemoci. Chci věřit, že při této vzpomínce na slečnu se i vám, farníci, vybaví nějaký útržek ze vzpomínek, postřeh z dob vašeho mládí ve vztahu k ní. Pokud budete mít chuť se o to podělit, budu vám vděčný. Závěrem už jen to, že se pan farář od ní přiučil i pečení; vždyť třená bábovka, kterou pekl, to byla vzpomínka na Marii. S panem farářem jezdila i ona do Klášterce na faru a k hrobu Aničky Tomanové, ta fotografie, ač ne moc zdařilá, je toho důkazem. Anička, jak mnozí z vás víte, pobývala nějakou dobu i u nás v Čermné na Smrčíně.

Slečna Marie zesnula tiše smířena s Bohem po delší nemoci v pátek 2. května 1980 v Dolní Čermné ve věku 74 let. Její parte není tuctové (veršík na něm si připomínám, kdykoliv zpívám „Ježíši, Králi nebes a země, popřej mi místo v království svém“); rozloučení se uskuteční v úterý 6. května v 15:30 hod. v kapli sv. Barbory a následně při mši svaté ve farním chrámu Páně – tolik z parte. Druhý den

se pak ve 14 hod. konal pohřeb ve Vilémovicích v kostele Narození Panny Marie, kde její tělesná schránka spočinula v rodinné hrobce.

Kéž jí dobrotivý Pán dá lehké odpočinití a její přímluva nás farníky provází. Prosme Pána Boha, ať se i v dnešní neutěšené době opět najdou dívky, které budou ochotny dát se nezištně do služby kněžím tak, jak to učinila i naše Marie.

-ln-

Marie Lebedová a P. František Halík u hrobu Anny Tomanové

Modlitba

Svatý Bože, hříšné trestáš činy,
trestů tvých se hrozím za své viny.
Dobré všechno dostávám z tvé ruky,
podstoupil ji za mne kříže muky.

Nebe otevřels mi smrtí svou
a já zlobou splácím lásku tvou.
Hříchů je mi z hloubi srdce líto,
polepším se – svatě slibuji to. Amen

Lítost lze vzbudit i krátce:

Pane Ježíši, já tě miluji, svých hříchů lituji.
Buď milostiv mně hříšnému. Amen

-ln-

CO SE DĚJE VE FARNOSTI

... něco málo informací z farní a pro farní rodinu ☺

- Kdo by chtěl spolupracovat na zářijovém Dnu Bible, necht' mi o sobě dá vědět, udělám seznam dělníků a jejich schopností, ty pak vložíme do služeb Knihy knih.
- Tip pro ty, kteří se občas válí v knihách (i pro ty, kteří je čtou):

Andy Andrews – Ten, který si všiml, kniha o tom, co může změnit svět – naše vnímavé, otevřené srdce a zdravý rozum ve službě druhým.

- na otázku z minulého Poutníku: „**Kdo nejvýrazněji ovlivnil vaši životní cestu – a čím?**“ se ke mně dostala jedna jediná reakce: „*Momentálně nemám odpověď, sama nevím, ale víru mi předala především babička, i když to bylo často asi dost na křeč...*“

Že by nebylo nic, co vás natolik ovlivnilo, že byste se rozhodli pro změnu? Nevíte o ničem, co by vás nadchlo, motivovalo k lepšímu, pravdivějšímu, láskyplnějšímu životu? Mě třeba v poslední době ovlivnilo čtení katalogu Avon. Vždycky jsem si dočítala, že kosmetika je neškodná, ale právě ve výše uvedeném katalogu jsem se dočetla, že je možné koupit oddělovač prstů či vyhlazovací krém.

Teď vidím, že kosmetika je vlastně hororová záležitost a jsem obezřetnější při jejím výběru. Vidíte – ovlivňují nás i úplné maličkosti ☺.

- Tip na výlet: **Rozhledna** na vrchu **Kypuř** asi 4 km západně od Lanškrouna se vypíná do výšky 8,6 m, na vyhlídkovou plošinu ve výšce zhruba 4 m vede vnitřkem věže schodiště s 22 schody.
- „Nechtěj být člověkem, který je úspěšný, ale člověkem, který za něco stojí.“

Albert Einstein

A otázka pro vás, milí Poutníci, abyste se měli nad čím zamýšlet. Budeme rádi, když si své myšlenky nenecháte pro sebe...

Jak jste prožili Velikonoce v karanténě?

Jak se vás osamocení a oddělenost dotkla?

(AM)

DÍKY ZA MILOST MŠE SVATÉ

V uplynulých dvou měsících koronavirové pandemie jsme byli odkázáni vesměs pouze na virtuální prožívání liturgie a mohli jsme si uvědomit, jak nám setkání se skutečným živým proměněným Ježíšem Kristem ve Svátosti oltární chybí. S vděčností jsem proto přijala pozvání od Lukáše Nastoupila do vašeho kostela na mši svatou v den, kdy bylo vládním usnesením povoleno prvních 15 účastníků bohoslužby z lidu – v pátek 24. 4. A shodou okolností to byl právě den sv. Jiří, patrona zdejšího kostela a patrona skautů. Mše svatá byla obětována za živé i zemřelé skauty, proto i dalších 14 účastníků bylo oblečeno ve skautských krojích. Byla jsem tedy vděčná hned třikrát: za možnost účasti na mši svaté po delší době, za poutní mši svatou i za její úmysl.

Svatý Jiří, patrono skautů a vítězi nad Zlem, oroduj za nás nyní i v době pokoronavirové!

Marcela Macháčková, podobně David Skalický, Rudoltice

AHOJ DĚTI,

dnešní mši svatou jsme slavili seslání Ducha svatého neboli Letnice. Svátek Letnic připomíná konkrétní událost, kdy deset dní po nanebevstoupení Kristově sestoupil Duch svatý na (ustrášené) apoštoly, kteří dostali sílu vyjít opět mezi lidi a neohroženě zvěstovat Kristovo poselství o Boží lásce k lidem. Letnice jsou vyvrcholením a naplněním událostí Velikonoc.

Zde vidíte dva ne zcela stejné obrázky. Vaším úkolem je najít mezi nimi všech sedm rozdílů. Posléze si můžete obrázky vybarvit.

obrázek ze stránky Kanán

Správné řešení předchozího úkolu: 1, 3, 13, 7, 8, 10, 2, 12, 4, 11, 14, 6, 5, 9.

-em-

Úkol pro děti (mše sv. 21. 6. 2020 v 7:30 hodin):

Napiš Bohu osobní poděkování za uplynulý školní rok.

Čáp

Na starý komín přilétl čáp,
zaklapal zobákem a zůstal stát.

Z malinké zahrádky dítě se dívá,
ručičku pozvedlo, čápmu kývá.

Na čápa v údivu očka svá kulí,
v matčinu náruč honem se stulí.

Maminko milá, prý je to tak,
malinké děti že nosí čáp?

Hošíčku milý, to se jen poví.
Malinké děti lidem se rodí.

Z veliké lásky otce a matičky
se lidem narodí malinké dětičky.

Pavína Rösslerová

NĚCO PRO STARŠÍ

V tomto vydání Poutníku si povíme něco o sedmi darech Ducha svatého.

Co jsou vlastně zač dary Ducha svatého?

Dary Ducha svatého jsou trvalé dispozice, aby člověk ochotně následoval Boží vnuknutí. Naším heslem by mělo být: VIDĚT (dobře si všeho všímat), ROZHODNOUT SE (vyhodnotit spatřené) a UDĚLAT TO (nezůstat u úmyslu, ale jednat). K tomu nutně potřebujeme **světlo a sílu** Ducha svatého.

V kostele do táty šťouchl s úšklebkem synek a říká: „Támhle ten pán usnul!“ Na to mu tatík řekl „Víš, že je lepší spát, než se posmívat?“

Nyní se plně zaměříme na 7 darů Ducha svatého. Dar moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně Boží.

1. Dar moudrosti: působí spřízněnost duše se záležitostmi Božími, duše pak vidí vše očima Božíma a miluje to, co chce Bůh.

2. Dar rozumu: umožňuje proniknutí do pravd víry, i když je nemůžeme plně pochopit – pomáhá nám při nahlížení Božích pravd.

3. Dar rady: dar rady nám pomáhá, že si dokážeme navzájem poradit.

4. Dar síly: dar síly uschopňuje člověka k vytrvání v nadměrně těžkých situacích.

5. Dar umění (jinak i poznání, vědění): dar umění nás uschopňuje dávat věci do souvislosti s konečným cílem, učí nás žít a ovládat se.

6. Dar zbožnosti: působí radost z toho, že můžeme zůstat v Boží blízkosti.

7. Dar bázně Boží: tento dar vytváří synovskou a dceřinou oddanost člověka vůči Bohu. Bázeň **není** strach před Bohem, ale **úcta** k němu. Bát se máme hříchu!

Co tedy říci závěrem?

V našem životě jsou okamžiky, které vyžadují jednou ten, jindy onen dar Ducha svatého, ale také jich můžete potřebovat v jisté situaci více. Buďme tedy vnímaví, ať nepřehlédneme žádné z dober daných Bohem...

s využitím textu kraslické římskokatolické farnosti

pro Poutník připravila -em-

Tajenka z předchozího čísla: Velikonoce.

LEKTORSKÁ SLUŽBA

7. 6. neděle	Slavnost Nejsvětější Trojice	7:30	Macháčkovi 55
		16:00	Vašíčkovi 349
14. 6. neděle	11. neděle v mezidobí	7:30	pí Kunertová 30
		16:00	Pecháčkovi MH
21. 6. neděle	12. neděle v mezidobí	7:30	<i>mše svatá pro děti</i>
		16:00	Müllerovi 177
28. 6. neděle	13. neděle v mezidobí	7:30	Řehákovi 283
		16:00	Severinovi 342

PLÁN KOSTELNÍCH SBÍREK OD KVĚTNA DO PROSINCE 2020

Pastorační aktivity v diecézi	31. května	slavnost Seslání Ducha svatého
Pojištění kostelů a dalších církevních budov I.	28. června	13. neděle v mezidobí
Diecézní charita	19. července	16. neděle v mezidobí
Kněžský seminář a formace bohoslovců I.	16. srpna	20. neděle v mezidobí
Opravy ve farnosti	30. srpna	22. neděle v mezidobí
Církevní školství v diecézi	20. září	25. neděle v mezidobí
Opravy ve farnosti	4. října	27. neděle v mezidobí
Pojištění kostelů a dalších církevních budov II.	8. listopadu	posvícení v Dolní Čermné
Opravy ve farnosti	22. listopadu	slavnost Ježíše Krista, Krále
Kněžský seminář a formace bohoslovců II.	6. prosince	2. neděle adventní
Opravy ve farnosti	25. prosince	slavnost Narození Páně – pátek

Dveřní sbírky

misie (PMD)	18. října	29. neděle v mezidobí
Biblické dílo	15. listopadu	33. neděle v mezidobí (termín bude ev. upřesněn)

Farní periodikum Poutník je určen pouze pro vnitřní potřebu farnosti, je tedy neprodejný. Možná je jen finanční spoluúčast dobrovolným příspěvkem do pokladničky.

NABÍDKA KNIH (kromě té na str. 12):

V nedávné době vyšly tři knihy, které by neměly chybět v žádné katolické knihovně. Prvá z nich – Svatý Jiří – je nám blízká již svým názvem. Pojednává o jeho životě i zázracích; je dobře zpracovaná, už se v ní třeba netvrdí, že sv. Jiří vůbec nežil apod. Druhou knihu netřeba dlouze uvádět. Její název „Z hloubi srdce“ je výstižný. Benedikt XVI. a kardinál Sarah se zamýšlejí nad současným kněžstvím. A „Stav a perspektivy naší společnosti“ je sbírka přednášek a kázání profesora Petra Piřhy, zabývající se rodinou a školstvím. Orientační cena 100,- Kč/výtisk. Pokud nás bude víc, je šance i na určitou slevu.

Zájemci se mohou hlásit u pana kostelníka Lukáše Nastoupila.

-ln-

SYMBOLUM ATHANASIANUM (ATANÁŠSKÝ SYMBOL)

Pater = Otec
 Filius = Syn
 Spiritus sanctus = Duch svatý
 est = je
 non est = není
 Deus = Bůh

zdroj: internet

Týden po svatodušních svátcích je Slavnost Nejsvětější Trojice. Obrázek představuje znázornění tajemství trojjedinosti Boží. Vysvětlující „Atanášské vyznání víry“ zveřejníme v některém z příštích Poutníků.

redakce

POUTNÍK – SVATODUŠNÍ SVÁTKY 2020

Vydává: farnost sv. Jiří, 561 53 Dolní Čermná 1,
 tel. 731 402 265, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermnska.farnost.eu> – e-mail: kom.gratia@centrum.cz

Redakční rada: Z. Ježek -zj-, A. Motlová -AM-, E. Motlová -em-
 L. Nastoupil -ln-, sr. Pavla -sp-,
 Grafické zpracování: J. Adamec

Tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti Dolní Čermná